

[Arbejds- og socialministeren.]

sige, at forhandlerne også må have for øje de 300 000 alders- og invaliderentemodtageres vilkår, som vi i øjeblikket behandler, idet de efterhånden accepteres som en part, der berøres af de forhandlingsresultater, der opnås. Hertil kommer ca. 80 000 personer, hvis økonomiske vilkår også er bestemt heraf, nemlig kommunehjælpsmodtagere, og endelig 35 000 enligstillede kvinder. Det er over 1,4 million personer, som i hvert fald indirekte bliver berørt af disse forhandlinger. Det kan i denne situation ikke andet end få mig til at overveje, hvor stærkt man skal acceptere denne betragtning. Jeg kunne også tænke mig, at man indenfor de fagorganiserede arbejdere, som går til forhandlingsbordet, måske ville tænke sig om et par gange og se om det er helt rimelige vilkår for disse personer. Det skal jeg i denne forbindelse lade ude af betragtning. Jeg har kun fremført nogle bemærkninger, som kan understrege, hvilke overvejelser jeg har gjort mig, inden jeg bestemte mig til at fremsætte det lovforslag, vi i dag behandler. Lovforslaget foreligger altså som resultat af mine overvejelser, idet jeg gerne ville fremsætte et forslag her i tinget, der kunne betyde en forbedring af disse medborgeres kår, idet også jeg anerkender, at de udgør den økonomisk svageste del af befolkningen.

Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen kom efter at have omtalt selve lovforslaget atter ind på spørgsmålet om medicinordningen. Vi har drøftet det nogle gange, og jeg forstår, at man stadigvæk ikke føler sig tilfredsstillet ved den opnåede ordning, men jeg er selvfølgelig villig til at drøfte spørgsmålet i et udvalg, selvom jeg nu ikke tror, spørgsmålet er så ligetil. Efter at spørgsmålet har været forhandlet et par gange her i tinget og i et folketingsudvalg, har ministeriet arbejdet videre med det, og vi har for at kunne være garanteret og for at få så sagkyndig indsigt i spørgsmålet som vel muligt foranlediget nedsat et udvalg, hvori Den almindelige danske Lægeforening var repræsenteret af 2 medlemmer, sundhedsstyrelsen af 3 medlemmer, og hvori, hvad jeg lægger uhyre megen vægt på, De samvirkende Sygekasser også var repræsenteret af et medlem. Dette udvalg har afgivet en enstemmig indstilling, som danner baggrunden for ministeriets dispositioner. Jeg vil gerne atter overfor det

høje ting understrege, at jeg for tredje gang har haft lejlighed til at være tilstede, når De samvirkende Sygekasser har drøftet disse spørgsmål, og jeg har på intet af disse møder hørt fremsat noget ønske om, at medicinordningen skulle ændres. Det forslag, som jeg stillede, og som der ikke var rettet et komma i, var udarbejdet af De samvirkende Sygekasser, og det havde til hensigt at begrænse medicinforbruget her i landet. Jeg vil derfor gerne støtte den betragtning, som sygekasserne altså stadig står på, at vel kan man rette enkelte ting, hvis det viser sig, at der er forhold, der er upraktiske, det er klart; men hvis man vil opnå den begrænsning, som man fra den side stiledede imod, så tvivler jeg på, at den linie, det ærede medlem hr. Svend Jørgensen anbefaler, er den rigtige. Jeg forstod, at det ærede medlem måske ville foreslå rådighedsbeløbet forhøjet — det bliver vel op mod en snes millioner, som det ærede medlem yderligere ønsker stillet til rådighed —, men så vil jeg stille det spørgsmål, som vi vel ikke kan få besvaret i dag: Hvor ender vi efterhånden?

Vi ville i så fald forlade det synspunkt, som vi tidligere her i tinget var indstillet på at følge, nemlig at et skøn ikke skulle være afgørende i for stor udstrækning indenfor denne forsgsgren; hvis det ærede medlems betragtninger bliver fulgt, ender vi med at stille et beløb til rådighed på 15 mill. kr. til brug for kommunerne, og i så fald siger min erfaring mig at der kan opstå en overordentlig stor ulighed i behandlingen af de enkelte personer. Jeg personlig stiller mig altså tvivlende overfor denne fremgangsmåde; jeg tror, man derved mister noget af det gode, man for år tilbage gennemførte ved de ordninger, som hviler på det modsatte princip.

Jeg hørte for anden gang det ærede medlem fru Ragnhild Andersens tale — jeg har ingen bemærkninger at gøre til den.

Kaj Andresen: Det ærede medlem hr. Søren Andersen mente, at rentemodtagerne ville kunne stå sig ved den udvikling, der har fundet sted, og de vilkår, der bydes dem som følge af pristalsreguleringen, og det ærede medlem henviste til de tal, den højst-ærede minister nævnte i sin fremsættelses-tale, nemlig sammenligningen mellem tallene for 1938 og 1952. Jeg har den opfattelse, som også er blevet gjort gældende fra anden